

Kroz ovo vrijeme generalnim providurom za Dalmaciju i Albaniju postao je Alvise Mocenigo III, naslijedivši An-

druge nedjelje mjeseca lipnja g. 1618 splitski nadbiskup Sforcija Ponzoni ovu crkvicu posvetio na čast Uznesenja Bl. Dj. Marije. Godina pak 1607, koja se nalazi pred natpisom, dala bi naslućivati, da je te godine crkvice bila iz temelja obnovljena. Na jednoj ploči unutar crkvice bilo je uklesano: *Helenae Marini Bondumerio Praetoris Spalatensis Filiae Peste interemtae ossa hic iacent.* To je bio nadgrobni natpis Bondumerijeve kćeri Helene, koja je umrla od kuge i tu pokopana. Pokraj toga natpisa bio je još jedan, koji se odnosi na istu Helenu i na njezine roditelje, da je ovi prestanu plakati: jer, ako joj je tijelo tu ukopano, duša joj je na nebu, a kuga, ako je naškodila tijelu, nije mogla naškoditi duši. Natpis u stihovima glasi:

Heu dare iam natae lachrimas cessate Parentes
Astra tenent animum, caetera marmor habet
Laedere nam tenerae potuit membra puellae
Pestis verum animum laedere non potuit.

Kuga, koja se ovdje spominje, jest ona strašna kuga što je harala za vrijeme splitskog nadbiskupa Marka Antuna de Dominis i uništila četiri petine Splita. O njoj izvješćuje sam Dominis u svojoj »*Relatio status ecclesiae spatensis*« iz god. 1612: »Grad ima oko 1200 kuća, stanovnika zajedno s varošima oko 5000, ali kuga pred 4 godine digla ih je gotovo 4000.« Ova kuga pokosila je i mladu kćer Marina Bondumiera Helenu. Helena je bila ukopana u crkvici Gospe od Pojišana. Njezin je otac dao, na čast Majke Božje, iz temelja povećati tu crkvicu. To ne znači, da je sve troškove on snosio sa svoje strane. On je doprinio jedan dio i nastojao da se poveća crkvice. U istoj »*Stampa*« str. 61 sl. spominje se popis radnjâ, koje je u crkvi izveo zidar i čuvar svetišta Stjepan Stipašinović s milostinjom koju je dobio od vjernika. Navodi se, kako je, za vrijeme upravljanja Marina Bondumiera, njegovom blagonaklonošću i s pomoću gosp. Dujma Dumaneo i drugih vjernika, iz temelja počeo obnavljati crkvu i doveo je do tadašnjega stanja. Spominje se, čijim su milodarima podignuti oltari, nabavljeno ruho, uresi i pokušstvo za crkvu, itd. Ali iz toga opet ne može se znati, čija je bla crkva, ko je imao na nju pravo vlasništva, uprave itd.

O. Frišić spominje u svom rukopisu (str. 13 sl.), da je crkva od pamtivijeka bila pod upravom kaptola, jedan kanonik da je bio upravitelj crkve i nadarbine; Papa Grgur XIII da je 18. V. 1580 crkvu i nadarbinu pripojio upravi kaptola, a splitski nadbiskup Leonard Bondumier da je 4. XII. 1641 odredio da ova nadarbina pripada ceremonijeru stolne crkve; bratovština pak, da nije bila poput drugih bratovština (Srca Isusova, sv. Krunice, Gospe od Karmela), da ona nije imala nad crkvom nikakva prava, ali da ih je po malo prisvojila, tako da je kaptol bio samo imenom, a bratovština pravim gospodarom crkve. Sve ove tvrdnje ne mogu se usvojiti bez primjedbe, jer je bilo upravitelja crkve koji nijesu bili kanonici, kao što je bio i spomenuti Don Petar Božić, koji je bio župnik crkve sv. Petra na Lučcu. Osim toga bratovština, iako nije u početku imala po-